

Heidi Raba

*Lili Remma
ja unehiilija*

Teine raamat

2012

Heidi Raba
Lili Remma ja unehiilija
Teine raamat

ISBN

Autoriõigus 2011: Heidi Raba ja Promeno OÜ

Toimetaja Anne-Mari Alver
Küljendus, kujundus Lea Sõmer

Esimene peatükk

KINKERALI DIREKTOR

Mahagonivärvi nahast pöördtugitooli kõrge seljatoe tagant kerkivad iga paari sekundi järel õhku suitsurõngad. Kui keegi peaks kabinetti sisenema, ei saaks ta tugitoolis istujat näha, sest tooli seljatugi on keeratud ukse poole. Peaaegu maani ulatuvale aknale on tõmmatud ette ruloo, et klaasita-gune maailm ei saaks mõtisklejat segada. Ainsad helid ruumis on modern-se mööbli taustal rariteedina mõjuva antiikse seinakella tiksumine ning suitsurõngaid pahvivate huulte popsutused.

Tammepuidust diivanilaual vedelevad läbisegi hõbedased õhukesed ristkülikud – puuetundlikud ja häälkäsklusele reageerivad infokandjad ehk priksid. Läbipaistvast klaasist tuhatos on konisid ääreni täis, paar priksi on põrandale kukkunud ning õhk tugitooli kohal tõmbub suitsurõngastest hämuseks.

Äkki lõikab pinevasse vaikusesse lauale lajatava rusika raksatus.

“Kuidas ta saab surnud olla? Kuidas ta sai ära surra just siis, kui mu plaanid nii hästi sujusid?” Vängete vandesõnade saatel lajatab rusikas veel kord vastu lauda, tuhatos kukub põrandale ja selle sisu paiskub maas olevatele priksidele.

“Felix! Felix, kus kurat sa oled? Kauga ma pean sind ootama!” möirgab madal, kähisev hääl.

Koridoris kajavad lähenevad jooksusammud ja kabineti uks paiskub lahti. Neljakümnele lähenev tumedapäine sihvakas ja bakenbardidega mees seisab lävel ning heidab kiire pilgu üle ruumi. Kuuldes vandumist, nähes põrandal vedelevaid prikse ja laiali pudenenud tuhka, ohkab ta raskelt ning suleb enda järel ukse.

“Võta rahulikult, Robert, sinu vererõhk, su kaksteistsõrmikuhaavand, sa ju tead, et sa ei saa endale niisuguseid vihapurskeid lubada,” ütleb ta murelikult ja kummardub prikside kohale. Ta puhub neilt tuha, korjab konid

kokku ja sätib laua korda. “Kuula nüüd mind, Robert, asi ei saa ju olla nii hull, nagu sa arvad. Mõtleme kõik veel kord läbi. Kindlasti on mingi võimalus, mida me pole tähele pannud.”

Tugitool kägiseb kiunuvalt, kui see aeglaselt pöördub ja Robert näo Felixi poole keerab. Robert on veidi üle neljakümne, kolmepäevase habemetüüka ja tumepruunide juustega, kuid tema kahkjäs jume laseb tal välja paista palju vanemana. Ta kaelal ilutseb kahest läbipõimunud R-tähest hõbedane tätoveering, mis muutub kuldseks, kui ta ennast teatud nurga alla keerab. Parema käe nimetissõrmes kannab ta massiivset ja uhket valgete kristallidega kaunistatud sõrmust, mille kuldplaadil ilutseb samasugune läbipõimunud tähemuster. Ta kustutab sigareti ja sirutab käe laua poole.

“Kus see on? See oli siinsamas, laua peal...” Robert sobrab kaustade vahel, käed värisemas.

“Mida sa otsid?”

“Exeronum, minu sigaretipakk, ma panin selle lauale.”

Felix kummardub ja kobab lauaalust, leiab pooliku sigaretipaki, millel kiiskavad karmiinpunased tähed *Exeronum*, ja annab selle Robertile. Ta teab, et see mark on Roberti lemmik, ja kuna too on ahelsuitsetaja, siis peavad sigaretid olema pidevalt käeulatuses. Robert läidab uue Exeronumi ja suitsurõngad hakkavad uuesti lae poole keerlema. Ta viskab sigaretipaki hooletult lauale ja osutab kõrvalolevale toolile.

“Hea küll, istu ja lao lagedale, mis sul mõtteis mõlgub. Mis pagana moodi ma suudaksin sinu meelest sellest kõigest välja vingerdada, nüüd, kui punapea on surnud?” Robert tõstab jala üle põlve ja vaatab ärritatult Felixit.

“Rahune, vennas, rahune,” ütleb Felix istet võttes. Roberti noorema ja ainsa vennana tunneb ta tolle tulist loomust väga hästi. Ta ootab, kuni vend on paar mahvi tõmmanud, tema pilk selginenud, ning lausub: “On see ikka täiesti kindel, et ta on surnud? Sa lihtsalt ei pruukinud tema unenäku seekord sisse saada. Kõigepealt peame veenduma, et Morga on tõesti surnud.”

“Ma oleksin selle ära tabanud, kui ma poleks ta unne pääsenud näiteks väsimuse või halva keskendumise pärast. Morga pildilt kadumise põhjuseks saab olla ainult surm.” Robert võtab laualt priksi, millel hiilgab kiri *Kinkerali müügiaruanded*, ja annab häälkäskluse: „Viimase kolme kuu

aruanded.“ Nägu sünge, lausub ta Felixile: “Kuuldused firmat tabanud raskustest on hakanud levima, meie müük väheneb drastiliselt. Konkurendid on suutnud oma automarke täiustada, nad teevad kõik, et meie haavatavust ära kasutada. Saad sa aru, mida see tähendab? Kui me kohe midagi ette ei võta, on meil vesi peal! Vaata ise.” Ta viskab priksi Felixile sülle.

Felix heidab sellele vaid põgusa pilgu, ta ei pea dokumentidesse süvenema, talle on need numbrid niigi pähe kulunud. Miks Robert arvab, et ta pole toimuvaga kursis? Kas ta siis pole igal võimalikul moel oma toetust välja näidanud?

Robert on populaarseid autosid tootva ettevõtte Kinkeral omanik ja direktor ning juba pikki aastaid olnud Felixi ülemus. Siiani on Felix, kelle ülesandeks on autode disainimine, oma töö eest üksnes kiita saanud. Viimased kümme aastat on müügiedu olnud tohutu, sest Robert suutis kolmeteist aastat tagasi müügis olnud kullakaevanduse eest pakkuda kõrgeimat hinda, teadmata sealjuures, mil määral see kaevandus tema edaspidist elu muudab. Kullaäri jäi õige pea soiku, sest aasta pärast seda, kui Robert tehingu sooritas, tuli ilmsiks kaevanduse tegelik väärtus. Kuld ei olnud nüüd Roberti jaoks tähtis, see tähendas talle sama, mis peotäis liivapuru, mida ta võis lasta ükskõikselt sõrmede vahelt läbi voolata. Kaevandus oli väärt palju rohkem, see peitis oma põues valendavaid kristalle, ja ainult õnneliku juhuse tõttu sai Robert teadlikuks neis olevast energiast. Tema geeniusel sõber, teadlane ja leiutaja Freddy Jefferson, uuris kristalle, mis oleksid olnud väga palju väärt ka ainuüksi lihvitud vääriskividena. Kui ta oli kogemata kristalli elavhõbedat sisaldavasse nõusse pillanud, avastas ta selles varjul oleva võimsa energia. Plahvatus paiskas labori segi, tulekahju hävitas peaaegu kogu tema varustuse, kuid Freddy ise jäi terveks, kui mitte arvestada kõrbenud kulme ning haava kaelal, millest jäi pikk valkjäs arm.

Enam ei suutnud keegi hoida teda kristallidest eemal. Fanaatilise pühendumuse ja Roberti abiga ehtas ta üles uue labori, veetis seal ööd ja päevad, magamata, söömata. Ning siis, ligi pool aastat katsetamist, mitmeid sadu ebaõnnestumisi – ja sensatsiooniline energiaallikas oligi leiutatud. Robert teadis eduka ärimehena kohe, kuidas seda oma äsja loodud autofirmas ära kasutada. Valgest kristallist sai Kinkerali jõud ja firmamärk,

nad hakkasid tootma samanimelisi masinaid – luksuslikke Kinkeral – , mis sõitsid kristallienergia, ja turul ei olnud neile võrdset.

Kuid nüüd on tumedad pilved kogunenud Roberti pea kohale ja ta ei näe väljapääsu. Kristalle jätkub kaevanduses vaevalt kuuks ajaks ja see tähendab ettevõtte triumfi lõppu. Kinkeralide eluiga on täpselt seitse aastat, selleks ajaks on kristall muutunud mustaks ja oma energia ammendanud. Kuna kaevandusest uusi kristalle peale ei tulnud, pidi Robert hakkama otsima teisi võimalusi. See võttis aega, aga ta leidis väljapääsu. Ta leidis koha, kus on samasugused kristallid, kuid ta ei pääse neile ligi. Kuidas ta need siis leidis? Nii nagu ainult tema seda suudab – Robert Reder on erakordne. Robert Reder on unehiilija.

“Tule siia,” ütleb Robert ja tõuseb nahkse polsterduse krudisedes kiiresti toolist – see keerleb vurrina ümber telje, istumislohk aeglaselt ülespoole kerkimas. Ta läheb akna juurde ja tõmbab kõrnal ruloo üles.

“See seal, Felix, on kogu mu elu.” Ta vaatab silmi kissitades teiselt korrusel alla parkimisplatsile. Seal kiiskab ereda päikese käes Robertile kuuluv Kinkeral – uhke maastur, valgel numbrilual registreerimisnumbri all iga viie sekundi tagant värvi vahetav kiri *Kinkeral 08*. Hõbedane kerevärv voogab mööda masinat nagu unelev merelaine, tekitades vaatajail, kes sellega harjunud ei ole, kerge peapöörituse, ja ees kapotil ilutseb valget lihvitud kristalli kujutav märk.

“*Kogu* mu elu, Feliks,” ohkab Robert. “See on kõik, mis mul on – see maja siin ja see firma ongi minu perekond.” Ta käed näitavad hoonele, mille seitsmendal korrusel, kohe katuse kohal kõrguvad tumedast metallist tähed *Robert Reder* ja selle all *Kinkeral*.

“Mina arvasin, et sinu perekond olen mina,” ütleb Felix vaikselt ja astub aknast eemale. “Ma olen su ainus pereliige. Firma ei saa ju sulle olla perekonnast tähtsam? Sul oleks viimane aeg võtta naine, luua pere, anda Rederi nimi edasi, anda oma *veri* edasi, Robert. Sa ju mõistad, millest ma räägin? Sa tead, et mina... järglasi ei saa...” Ta neelatab valusalt.

Robert keerab ringi, pilgus kaastunne, astub venna juurde ja patsutab talle õlale. “Pole tarvis sellest rääkida, see teeb sulle haiget. Kes teab, võib-olla saab sinust peagi onu, kuid praegu... praegu ei ole minu jaoks

midagi tähtsamat kui Kinkerali kestmajäämine.” Ta kõnnib aeglaselt lauast mööda ja istub uuesti tugitooli.

Feliks läheb baarikapi juurde ja valab klaasi viskit.

“Vala siis juba mulle ka,” ütleb Robert, “ja ära koonerda, täna ei tule töötegemisest nagunii midagi välja.”

Kui nad on mõne viskisõdmuga kurku loputanud, läidab Robert uue sigareti. Kirbe, kuid samal ajal münti ja koriandrit meenutav aroom täidab kogu ruumika, läikiva tumeda mööbli ja kõrge laega kabineti.

“Sa pead seda veel kord proovima, pead Morga unenäku hiilima, täielikult veenduma, et ta on tõesti surnud,” ütleb Felix ja lõnksatab klaasist korraliku punnsuutäie. Selle kõvasti välja ütlemine, et ta ei saa järglasi, teeb tugevat valu, närib kõhukoopas ja ta loodab masendust viskiga leevendada. Felixi jaoks oleks isaks saamine imelisim sündmus, mis temaga võiks juhtuda. Kuid paraku ei ole lapsi saada talle ette nähtud ja nii on ta sukeldunud pea ees venna ärisse, lootes ühel heal päeval onu rollis olles anda kogu oma armastus vennalastele.

“Me teeme seda kohe praegu,” ütleb Felix. “See tähendab, et sina teed, mina ju ei saa, mina ei ole unehiilija.” Taaskord lehvib üle bakenbardidega näo tume vari. Ta näitab käega tooli kõrval olevale diivanile ja vaatab vennale teraselt otsa. “Sa tahtsid teada, kuidas sellest olukorrast välja rabeleda, hakkame siis pihta. Esimene samm on külastada punapead. Kui oled tagasi, vaatame, mis teha annab. Kõik oleneb sellest, mida sa leiad. Üks samm korraga, eks?”

Felix tõuseb, võtab Roberti käest viskiklaasi ja kustutab pooliku Exeromumi tuhatooši. Ta ootab, kuni Robert läheb diivani juurde, heidab pikali ja suleb silmad.

“Kas üks sai lukku?” küsib Robert.

“Kohe kui sisenesin.”

Robert ohkab sügavalt. “See kõik on mõttetu, ma olen seda juba teinud, ma...”

Felix katkestab teda, hääl käskiv: “Ära kahtle endas! Räägime pärast, siis kui unerännakult tagasi oled. Minu jaoks ei ole see mõttetu, mitte enne, kui sa oled Morga surmas täiesti veendunud. Nii, vennas, lase käia! Ma ootan sind siinsamas. Ja see on üks kuradima pikk ootamine. Sellest, mida

sa näed, sõltub ka minu tulevik.” Ta istub tagasi tooli, hingab välja ja jääb vaikselt ootele.

“Felix, ma...”

“Mitte praegu, Robert!”

Äkki kostab ukse tagant koputus. Marcus Rock, lühikest kasvu ja kiitsaka kehaehitusega raamatupidaja, pistab pea kabinetti.

“Härra direktor, härra Reder, kas ma...?”

“Välja!” müristab diivanile istuli karanud Robert. Rock hüppab ehmunult tagasi ja uks paugatab kinni. Felix jõllitab tobedalt ust, mille ta kabinetti sisenedes omateada lukku oli pannud.

“Kuidas saab uks lukust lahti olla! Kuidas sa said selle lahti jätta, teades, mida ma kavatsen teha!” karjub Robert. Ta hüppab püsti, tormab vihasena ukse juurde, hingab paar korda sügavalt sisse, et rahuneda, ning puhub ukse keskel olevale metalsele karbile mõned sekundid hingeõhku.

Uks suletud, härra Robert Reder, kõlab monotoonne, emotsioonitu hääl. Robert marsib diivani juurde tagasi.

“Ma arvasin, et hingasin kontrollkarbile kohe pärast sisenemist,” vabandab Felix. “No kuule, sa pead ju tunnistama, et siin kabinetis on õhk rohkem kui paks, ja seda pigem pingest kui suitsust. Pole ime, et ma unustasin. See ei kordu enam, ma luban, et olen tähelepanelikum.” Ta hakkab alles nüüd aru saama, kui suure prohmaka oli teinud.

“Keegi ei tohi teada, et ma olen unehiilija, mitte keegi!” uriseb Robert. “Kui see välja tuleb, panevad nad mu kinnisesse vaimuhaiglasse, nüristavad mu mõistuse kangete rohtudega ja see on sama hea kui pea pakule panna. Unehiilijad on nagu katk, mida püütakse juba eos lämmatada. Nad hävitavad mu! Kurat, kuidas sa võid selline idioot olla!” Ta istub raskelt diivanile ja põrnitseb süngenevat Felixit, kelle pruunides silmades peegeldub hirm ja segadus. Tõepoolest, kuidas Felix võis unustada turvameetmed enne nii riskantset tegevust nagu Roberti unerännak?

“No hea küll, ma ei tahtnud sulle nii järsult öelda, sina ei mõista seda pinget, sina pole unehiilija,” ütleb Robert rahulikumalt. “Ma ei saa endale lubada ainsatki viga. Unustame selle. Kuhu me jääme? Anna mulle veel lonks viskit. Ma pean rahunema, enne kui seda teen.” Ta vajub diivanil kõssi ja haarab pea käte vahele.

“Võta,” ulatab Felix viskiklaasi.

Robert joob klaasi tühjaks, tõmbab käisega üle suu ja heidab pikali. Mõne minuti rahunenud, sätib ta ennast mugavamasse asendisse ja sulle silmad.

“Ma arvan, et olen valmis. Varsti näeme, vennas.”

Maailm, millesse Robert kohe siseneb, on Felixi jaoks tundmatu. Seda, et ta on erakordne, sai Robert teada oma viienda sünnipäeva eelsel ööl. Kolmeaastase Felixi mällu jäi see kui esimene tõeliselt vapustav mälestus. Robert oli hiilinud venna unenäku, ta pääses ligi kõigile Felixi mälestustele, unistustele, fantaasiatele, saladustele, hirmudele, ihalustele; kõigele sellelegi, mida Felix eneses veel ei teadnudki olevat. Roberti jaoks ei olnud takistusi. Viieaastasest Robert Rederist oli saanud riigi kardetuim inimene. Ja seda tuli varjata, kõigi vahenditega, iga hinna eest.

Felix vaatab lebavat Robertit, kes näib rahulik, nagu magaks ta sügavasti. Aga Felix teab, et see on petlik. Ta tahaks teada, mis tunne valdab unehiilijat rännakul olles, tahaks seda ise kogeda, kuid ei pääse uneilma. Ta võib seda Roberti räägitu põhjal üksnes kujutleda. Aga see pole see, see on vaid kahvatu vari salapärasest maailmast, kuhu Robert on sisenemas. Veel on Robert siin, sest ta silmalaud reedavad, et ta ei ole päralt jõudnud. Veel ei ole ta lubamatut piiri ületanud. Aga ta on lähedal, sest ta sõrmed hakkavad rusikasse tõmbuma. See peaks nüüd iga hetk juhtuma.

Äkki näebki Felix venna nägu muutumas, nagu ta on seda palju kordi varemgi näinud. Roberti silmalaud hakkavad helendama, need kumavad läbi, otsekui hoiaks keegi nende all põlevat taskulampi, ja Felix teab, et piir on ületatud – Robert on imbinud kellegi unne. See peab olema Morga, sest just tema und läks ta püüdma. Ja kui ta pääses naise unele ligi, siis on Morga elus ja nende firma saab päästetud.

Felix hõõrub ärevalt bakenbarde ja teab, et Robert naaseb peagi heade uudistega. Robert eksis – Morga on elus. Neil tuleb tegutseda kohe, kui Robert tagasi jõuab, sest aeg jookseb. Robert peab minema Morgale kuuluva värvavõtme järele, ja nüüd, kui asjad hakkavad viimaks ometi lahema, ei hoia teda miski tagasi. Nüüd saab Robert Rederist uus maailmadevahelisi värvavaid avava võtme omanik.

Felix silmitseb venna helendavaid silmalaugusid ja talle meenub kadunud isa räägitud lugu. Felixi isa, kes suri aastaid tagasi raske haiguse tagajärjel, pool aastat pärast naise surma, rääkis poistele, kui nad veel väikesed olid, loo, mida Felix mäletab peaaegu sõna-sõnalt. Pere istus õhtusöögilauas, kui isa sosistas midagi emale ja nad vaidlesid esimest korda poiste kuuldes. Vaidlus oli tuline, kuid sellest hoolimata polnud aru saada, mille üle täpselt vaieldi.

“On viimane aeg poisid asjaga kurssi viia, me ei saa kauem viivitada,” tõstis isa häält.

“Ära tee seda, Toni, mitte veel, sa hirmutad nad ära. Mõttele, mida Robert võib tunda.”

“Jäta, Mariana, sa ei mõista! Nad peavad teadma, sellest sõltub Roberti tulevik.”

Felix ja Robert olid söömise katkestanud ja vaatasid arusaamatult vanaema. Robert, kes oli juba kuuene, sai väga hästi aru, et vanemate ärevus on seotud tema imelike õiste rännakutega. Aga miks nad nii väga muretsevad? See on ju võimsaim elamus, mida ta iial on kogunud.

Sügava sissehingamise järel hakkas isa rääkima. Robert sai teada, et teised ei ole temasugused. Ta kuulis, et tema vaar-vaarisa oli samasuguse võimega ja et neid inimesi kutsutakse unehiilijateks. See vägi antakse edasi vereliini pidi väga vähestele, tõenäoliselt on praegu terves maailmas veel vaid üks-kaks sellise võimega inimest. Aga võib-olla on Robert ainus.

“On väga tähtis, et te mõistaksite – te peate varjama Roberti erakordsust iga hinna eest! Kui ta ennast reedab, võib ta kaotada oma elu,” ütles isa ja tema madalal häälel öeldud sõnad sööbisid mõlema poisi mällu.

Pool sajandit tagasi lahvatas skandaal kummalise võimega mehest, kes oli pääsenud ligi riigikaitse salajastele andmetele. Kuna ta oli ettevaatamatu ja edev inimene, lobises ta oma võimatuna näivad saavutused välja, ja ta ei piirdunud ühe inimesega. Ta lärmas baarileti taga oma kangelastegudest, hooples ja suurustles, saamata ise täielikult aru, millele oli peale sattunud. Kui ta oli üksikasjalikult kirjeldanud peaminister David Bellmani abieluvälist suhet tuntud ajakirjanikupreiliga, hakkas baar uudishimulike küsimustest sumisema nagu herilasepesa, millele on kaikaga koputatud. Kõik tahtsid lähemalt kuulda, mida mees teab ja kuidas ta seda kõike teab,

habetunud ja räpakas, nagu ta oli. Sellised ei pääse ju ometi niisugustele saladustele ligi.

Keegi peenes ülikonnas härrasmees tegi kehksile välja ühe viski teise järel ning mõne tunni pärast oli tal asi selge, kuidas riigisaladused lekkima pääsesid. Enne kui õnnetu hoopleja arugi sai, oli ta range režiimiga vanglas, rohtusid täis topitud, nüristatud mõistusega ja kõige lõpuks veel hulluks tunnistatud. Siis kuulutati iga korraliku kodaniku kohuseks anda ilmingimata teada inimestest, kelle silmalaud magades helendavad. Neile töötati väärilist tasu ja ähvardati sellisest inimesest mitteteatamise korral eluaegse vangistusega. Unehiilijaist ohtlikumaid ei teatud. Just see võime aitas Robertil pääseda kullakaevanduse müügi eel ligi vajalikule informatsioonile. Ja mõelda vaid, kui ta poleks osanud manipuleerida, saherdada, sättida asju nii, et kaevandus saaks tema omaks! Siis ei oleks Kinkerali ega Robert Rederit sellisel kujul, nagu teda praegu tuntakse.

Vaid mõni hetk tagasi oleks kabinetti piilunud raamatupidaja Marcus Rock peaaegu Roberti rännakule peale sattunud. Kui ta oleks tulnud mõni minut hiljem, oleks ta näinud Roberti helendavaid lauge ja talle oleks olnud hetkega selge, kellega tegu – tema ülemus on unehiilija. Ja olgugi, et Marcus Rocki palk on mitmeid kordi suurem valitsuse poolt pakutud leiu-tasust, hirm eluaegse vangistuse ees oleks olnud suurem. Ta oleks Roberti välja andnud, sest arema verega meest kui Rock annab otsida.

Felix tõuseb, läheb ukse juurde ja katsub selle käepidet. Uks on turvaliselt lukus. Siia kabinetti ei saa keegi sisse, ei ühegi varuvõtme ega muukrauaga, sest Roberti jaoks oluliste ruumide lukud töötavad kõik hingeõhu põhimõttel. Võtit annab võltsida, sõrmejälge annab järele teha, kuid hingeõhku mitte. Nagu Felix ei teaks kõiki neid judinaid tekitavaid lugusid, kui tähtsad ukсед avanesid vaid teatud isikute sõrmejälje peale ja nii mõnigi ülirikas mees oma sõrmest ilma jäi, kui kurjategijad tema varandust kaitsvad ukсед sellega avasid. Ega sissetungijaid hoidnud tagasi ka silma võrkkesta tuvastamise põhimõttel töötavad lukud. Kui tarvis, muretseti vajaminev silmgi ja ükski uks ei jäänud avamata. Ei, Robert pole nii rumal, et usaldab oma tohutu varanduse ja firmasaladused mingite kahtlase väärtusega lukkude hoolde. Roberti sõber Freddy, geniaalne ja fanaatiline leiutaja, mõtles välja ja täiustas inimese hingeõhul töötava lukumehhanismi. Ja

selle eest sai ta ka vääriliselt tasutud. Hingeõhku juba inimeselt ei varasta, et sellega ust või seifi avada. Kui vargad ohvri tapaksidki, siis poleks ju sellest luku avamisel mingit kasu. Surnud ei hinga. Robert teadis, mida tegi, ning tema varandus on kindlalt kaitstud. Teda ei saaks ka relva ähvardusel sundida lukke avama, sest kõik tähtsamate ruumide lukud on seatud nii, et kui selle omaniku hingeõhus on veidigi hirmust ja paanikast jäänud jälgi, siis ukсед ei avane. Robert on mõelnud kõigele. Robert Reder pole kergeusklik.

Felix istub taas toolile, haarab viskiklaasi järele ja ootab. Kuidas saab üks ootamine olla nii pikk? Kas ta oma elus vähe on oodanud! Oodanud isa surivoodi juures mingit imet, mingit jumalikku puudutust, mis annaks isale kasvõi aastagi pikendust; oodanud arstikabinetis vastust testile, kas temast võiks kunagi saada isa; oodanud vee alla vajunud ja viimasel hetkel pinnale tiritud kümneaastase Roberti hingetõmmet kaldaliival. Kuid nüüd venib aeg veelgi raskemalt. Kui ta ei kuuleks kella hulluksajavat õrritavat tiksumist, võiks ta vanduda, et kellegi kuri käsi on aja seisma pannud ja jätnud ta teadmatusse, ootele, vaevlema, sõrmenukke hammustama.

Felix näeb, et viskiklaas on tühjaks saanud, kuid otsustab, et talle aitab. Ta ei või mõistust alkoholiga ähmastada, vaid peab olema võimeline selgelt arutlema, kui Robert tuleb tagasi. See peaks olema nüüd vaid minutite küsimus, nende pikkade, vastikute, venivate minutite küsimus.

Suutmata istuda, läheb ta akna juurde, vaatab tänaval sagivaid inimesi ja hõõrub mõtlikult lõuga. Siia tööle tulles poleks ta kuidagi osanud arvata, et Roberti asutatud firma võiksa talle nii palju tähendada. Vaid Robert ise hoolib sellest rohkem. Rohkem kui perest, rohkem kui tervisest, rohkem kui...

“Felix...” Roberti kähe hääl paneb ta võpatama.

“Oledki tagasi!” hüüatab Felix ja on hetk hiljem diivani ees.

Robert on tõusnud istuli. Ta näeb väsinud välja, justkui oleks korraliku koormatäie maakive ringi tõstnud, aga habemetüükas nägu on rahulolev. Just sellist pilku teadiski Felix oodata – see tähendab häid uudiseid. Kui hea meel tal on, et Robert eksis ja ta ärgitas venda uuesti Morgat püüdma. Kinkeral saab päästetud!

“Las ma aitan sind,” ütleb ta Robertil käsivarrest võttes.

“Ma saan ise, see polnud nii hull, see oli... on palju raskemaid olnud,” pomiseb Robert püsti tõustes ja vajub pehmesse nahktooli. Ta läidab seda-maid Exeronumi, tõmbab paar mahvi ning vaatab silmi kissitades Felixit.

“Noh?” põleb Felix kannatamatusest. “Kas ma pean sõnad sinust tangidega välja kiskuma?”

Robert küünitub viskiklaasi poole.

“See suutäis oleks juba liiast,” ütleb Felix ja tõmbab klaasi eest. “Sa ei saa elu tähtsamal hetkel ähmase peaga olla. Lase tulla, mida sa nägid!”

“Morga on surnud.”

Felixi selg paiskub vastu tooli seljatuge ja ta vaatab Robertit, nagu kahtleks tema mõistuses.

“Oota nüüd, sa tahad öelda, et... Morga on... pea nüüd kinni, sa ju pääsesid talle ligi, ma nägin su silmalauge, need olid üleni...”

“Ma ei käinud Morga unes, ta on surnud ja see on kindlamast kindlam, meil pole mõtet selle üle vaielda,” ütleb Robert. “Ma olen Morga unes ju varemgi käinud, sa tead, et ta ei saa mind takistada, väga vähesed suudavad seda. Õigupoolest olen ma terve aja jooksul kohanud ainult kolme niisugust inimest, kolme tõrjujat. Üks oli puruvana, üheksakümnene pensionipõlve pidav pangadirektor, teine seitsmene pime koolipoiss ja kolmas oli... meie isa.”

Ta popsutab suitsurõngaid üles lae poole, torkab nimetissõrme ühest rõngast läbi, lõhub selle äkilise tõmbega, kratsib ärritatult habemetüügast ja tõstab jala üle teise. Tema kingad on tolmused ja triiksärgi krae reedab, et see on tal seljas vähemalt teist, kui mitte kolmandat päeva järjest. Robert Reder, kes on siiani piinlikult hoolitsenud riiete puhtuse eest, iga väiksema pleki kingalt maha pühkinud, isegi keset tähtsaid läbirääkimisi, ei ole oma välimusele viimastel päevadel vähimatki tähelepanu pööranud. Tema riietumisstiil on alati olnud lihtne, ülikonda ta vihkab, vihkab ka lipsu, mis poob kaela ega lase tunda vabana ning iseenda peremehena. Oma tähtsamatel kohtumistelgi on ta kandnud teksaseid ja triiksärki, mille nõõpegi ta õieti kinni ei vaevunud panema. Robert saab seda endale lubada, sellise positsiooni ja varaga mehena teeb tema ise reegleid. Põrgusse mustad ülikonnad! Põrgusse etikett! Tal on omad reeglid, Robert Rederi etikett. Ning tema alluvad oskavad sellega arvestada.

“Kelle unes sa siis käisid?” pomiseb Felix.

“See on pikem jutt. Ma pole sulle tegelikult Morga kohta veel kõigest rääkinudki. Millest ma peaksin alustama? Hea küll, hakkame päris algusest pihta. See on sulle teada, et ma sattusin Morgale peale umbes kaks kuud tagasi. Ma olin ta ilust lummatud. Eh, vennas, kui ma poleks rohkem teada saanud, siis oleksin ta iga hinna eest siia toonud, temast oleks saanud proua Reder. Kuratlikult ilus naine!” Roberti kähe hää annab märku tõelisest kahetsusest, et Morgast ei saanud talle partnerit. Tal on tohutu nõrkus punapeade vastu, ja kui ta ühe juhusliku unehiilimise ajal Morga avastas, ei suutnud ta naist unustada. Roberti maailmas ei ole enam ammu punapäid. Tema vanaisa oli poisipõlves ühte sellist oma silmaga näinud, kuid too oli lastetu muldvana ätt ja heitis üsna pea hinge.

“Aga seda sa ei tea,” jätkab Robert, “et kuratlik on Morga kohta täiesti õige sõna. See, mida ta nende lastega seal kaevanduses tegi... No igatahes sain ma teada, et just tema oli kõigi aegade kõige ihaldusväärsema varanduse omanik – Morga oli maailmadevahelisi väravaid avava võtme valdaja.”

“Ma tean, et sul oli plaan väravavõti endale saada,” ütleb Felix.

“Jah, ainult võtme abil oleksin kristallidele ligi pääsenud. Ma leidsin ühe vana naise, kelle unes hiilides nägin tema lapsepõlvemälestust ühest pimedast koopast, kuhu ta mänguhoos oli sattunud. Koobas ei olnud meie maailmas ja see naine ei kuulunud meie hulka. Ta eksis koobastikus ära, otsis mitu tundi väljapääsu, enne kui leidis teise pääsetee: madala koopasuu, mis viis ta täiesti tundmatusse kohta. Ja seal need olidki – läbipaistvad kristallid laialipillutatult mõlemal pool ojakallast, nii kaugele kui silm ulatub. See oli Kinkerali tulevik, Kinkerali ainus pääsetee.”

“Aga väravavõti võib ikka veel sinu omaks saada, ja siis on tee kristallide juurde vaba,” ütleb Felix. “Morga võib ju surnud olla, kuid võti ei hävine. Sul on tarvis ainult Morga maailma pääseda ja võtme abil saad siia tagasi tulla.”

“See plaan mul oligi, kuid ma ei saa seda teha,” ohkab Robert. Ta kustutab koni tuhatoosi ja tunneb sigaretti käest pannes, nagu oleks tal mõni oluline ihuliige puudu.

“Mis sind siis takistab? Sul on võime, mida minul pole, sa suudad läbi murda.”

“Sellest pole kasu,” tõrjub Robert kähedalt.

Feliks vaatab teda mõistmatult. Robert on unehiilija, sellega koos on ta saanud erakordse võime, mida ta ise nimetab läbimurdmiseks. See on võime kord elu jooksul pääseda teise maailma. Kuid tagasi ta enam ei saaks. Robert võiks ju minna Morga maailma, otsida väravavõtme üles, ja kui see juba tema käes on, pole enam ainsatki takistust rännata ühest maailmast teise. Robert peaks ju seda teadma. Miks ta kõhkleb? Mida ta varjab? Felix teab, et Robertil oli mõnda aega tagasi kiusatus läbimurdmisvõime ära kasutada. Ta oli leidnud järjekordse kauni punapea, peaaegu sama köitva kui Morga, kuid ka tema ei olnud Roberti maailmast pärit ja naiseni pääsemiseks oleks Robert pidanud oma ühekordse võime käiku laskma. Seda ta teha ei saanud. Kuidas ta olekski! Olgu punapea nii võluv kui tahes, tagasi poleks ju Robert pääsenud. Seda, mis tal siin maailmas on, ei olnud ta nõus ohverdama, isegi mitte hukutavalt ilusa punapea võlude pärast.

“Võti ei ole enam Morga maailmas,” ütleb Robert.

“Kus see siis on?” Felix muutub kärsituks. Tal on raske Roberti mõttekäike jälgida. Ta tahab saada kohe selgust, kas neil on lootust või mitte. Roberti rahulolev nägu siia tagasi tulles andis talle põhjust oodata häid uudiseid. Miks ta neid siis veel kuulnud ei ole?

“Väravavõtme uus omanik on viieteistkümnene Lili Remma ja ta elab Eestis,” ütleb Robert.

“Lili Remma? Eestis? Mis kuradi maailm see veel on?” Felix lükkab laua jalaga eemale ja kargab püsti. Äkki ta mõistab, et kõik ei pruugi veel kadunud olla. Robert teab, kellele võti kuulub, ta teab, kus see inimene asub.

“Aga sellisel juhul polegi asi ju hull. Sa saad läbi murda, lähed Lili Remma maailma ja hangid võtme. Seejärel pääsed uutele kristallidele ligi ning me võime unustada hirmu, et Kinkeralil on kriips peal.”

“Kas sa tead, mida see tähendab? Aga sa ei saakski ju teada... Mul tuleb see tüdruk tappa!” Robert otsekui sülitab suitsurõngaid lae poole ja ta laubale tekib kaks sügavat vagu.

“Oota nüüd, miks siis kohe tapmisest rääkida,” ütleb Felix ja kõnnib ärritatult ümber tugitooli. “Ega siis võtit varastades pea plikat kohe maha koksama. Ta ei pruugi arugi saada, kui sa võtme pihta paned.”

“Võtme uueks omanikuks saadakse alles eelmise omaniku surma läbi. Morga kaotas oma elu, kui võitles Remma ja selle poisiga, mis ta nimi oligi... Tom vist... jah, Tom Rannula, samuti Eestist. Morga surma järel sai Lili Remmast võtme uus omanik.”

“Sa pole mulle kunagi rääkinud, et võtmega käib surm sellisel viisil kaasas.”

“See oli ka minu jaoks üllatus,” ütleb Robert ja keerutab ennast tugitoolis, et näha selja taha seisma jäänud Felixit. “Ma sain sellest kõigest teada tänu ühele tüdrukule Leedust. Just tema unne ma praegu juhuslikult sattusingi. Jolia... Jolan... Jolante, jah ta nimi on Jolante, pärit samast maailmast, kust Lili Remmagi, aga teisest riigist. Ma nägin Lili ja Morga võitlust kaevanduses, nägin valge sädeleva paela otsas punast kivi – väravavõtit, millega Lili avas värava, et vangistusest pääsenud Jolante jõuaks koju. Ma nägin veel paljutki, mida Jolante oli Lili Remmat ja Tom Rannulat kuulates teada saanud, ning tean nüüd täiesti kindlalt, et Morga on surnud ja võti kuulub Lili Remmale. Nii, ja nüüd ütle sina mulle, mida me tegema peame. Meil on lootust, kuid... nagu sa ütlesid, võtmega käib kaasas surm.”

Felix istub uuesti toolile ja Robert keerab end tugitoolis näoga tema poole.

Felix teab legendi rubiinpunasest kivist, väravavõtmest, mis annab selle omanikule võime astuda ükskõik millisesse maailma. Seda teavad kõik: mehed ja naised, raugad ja lapsed; sellest võtmest unistavad poisikesed öösiti, kujutledes ennast võõrastes maailmades seiklemas. Ka Felix on sellest unistanud. Vaesed loodavad võtme abiga rikastuda ja rikkad loodavad oma varandust veelgi suurendada. Jah, kes ei teaks legendi rubiinpunasest kivist! Kuid nüüd räägib Robert, et võtme eelmine omanik peab olema surnud, enne kui keegi teine võtit kasutada saab. Sellest polnud tal õrna aimugi.

“Robert, vennas, Kinkeral on ka minu jaoks ülioluline, sa tead seda, kuid me ei saa ju... me ei saa minna seda tüdrukut, seda Lili Remmat

mõrvama. Mõtleme, ehk annab firma päästmiseks midagi muud teha, mõtleme korralikult järele.” Felixi hääl on katkendlik ja veri kohiseb kõrvus. Roberti rahuloleva näo meenutamine, kui too uneilmast tagasi tulles diivanilt püsti tõusis, teeb teda äkki äärmiselt murelikuks. Ta hakkab selle rahulolu põhjust taipama. Roberti habetunud näos kerkivad suunurgad, ja kui Robert süütab järjekordse sigareti ning avab suu, teab Felix niigi, mida vend tahab öelda.

“Ma lähen Eestisse ning minust saab uus väravavõtme omanik. Ja sina tuled minuga kaasa.”

Toolilt vastutahtsi tõusnud Felixi käed langevad jõuetult rippu. Nägu kokkunud, vaatab ta lae poole tõusvaid suitsurõngaid ning tajub keha kõikuvat.

“Lähme minu juurde, ma annan sulle korraldused, kuidas vahepeal firmat juhtida. Mina sukeldun nüüd mõneks ajaks uneilma, püüan Lili Remma leida ja teha kindlaks, kus ta elab. Mõiste „Eesti“ on väga ebamäärane ja laialivalgus, meie maailm ei tea sellisest riigist midagi. Ma uurisin välja, et seal elab kõigest alla pooleteise miljoni inimese, selle pealinn on Tallinn ja et Eestis on viisteist maakonda, kuid ma pean teadma täpset kohta, kuhu minna.” Robert läheb ukse juurde ja hingab näo kõrgusel olevale metallist lukumehhanismile.

Uks avatud, härra Robert Reder.

Ta siseneb pikka tühja koridori, näost hall Felix järgnemas. “Minu juurde” tähendab seda, et nad lähevad Roberti korterisse, mis asub sama maja seitsmendal korrusel. Robert ei elaks kusagil mujal parema meelega kui Kinkerale tootva tehase uhkes hoones, kus tal on võimalus silm peal hoida kõigel, mis majas toimub. Roberti süda ja hing on siin.

“Aga ma ei saa ju... ma ei või ju...”

“Küll sa saad, kui tahad,” ütleb koridoris marssiv Robert üle õla. “Ma õpetan, mida sa tegema pead, milliseid käsklusi anda ja millel silm erilisel peal hoida. Ma tean, et see pole sulle kerge, sest sa oled...”

“Jah, ma olen kunstnikuhing ja selle üle kuradima uhke,” viskab Felix.

“Nõus,” pomiseb Robert, keerab paremale ning läheb lifti poole. Suitsurõngad selja taga hajuvad aeglaselt nagu viirastused. “Sa oled disaininud juba kaheksanda mudeli Kinkerale, ja milline disain see on!